

Vicent Andrés Estellés (1924-1993)

Dos poemas

Traducció: Maira Fournari

Llibre de meravelles (1971)

ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Δεν γινόταν το κρασί να λείπει από το τραπέζι.
Μια επισημότητα, ένα τελετουργικό που προερχόταν
από τη νύχτα: το κρασί φώτιζε το τραπέζι,
φώτιζε το σπίτι, φώτιζε τη ζωή.
Μια παλιά νυχτερινή τελετουργία, μυστηριακή,
άναβε τα αίματα, παλλότανε στα βλέφαρα.
Μια επισημότητα, ένα τελετουργικό που προερχόταν
από τη νύχτα: την πυρετώδη νύχτα του σπηλαίου.
Το κρασί που πινόταν, στο σπίτι, την ώρα του φαγητού.
Προσφερόταν το κρασί, αργά και σοβαρά.
Μιλώ για το κρασί των φτωχών. Το κρασί που μας δυνάμωνε.
Λίγο κρεμμύδι ωμό, ένα ξεροκόμματο,
και ένα ποτήρι επίσημο κρασί. Μιλώ για το κρασί των φτωχών,
που πινόταν επίσημα, που τροφοδοτούσε τον θυμό,
το κρασί ή συντηρητής του πάθους ή της οργής.
Το κρασί της ελπίδας, το κρασί των θυσιών,
η ελπίδα που χάθηκε, αψηφώντας τη ζωή.

ΠΑΡΟΜΟΙΩΣ

Παρομοίως κι εγώ αναπολώ το Σούνιο, κι ο Κάρλες Ρίμπα μ' αφήνει
να μοιράζομαι τη νοσταλγία, την έξαρση της άλμης.
Το κορμί σου μ' έκανε λεύτερο, ή εσύ μ' έκανες λεύτερο.
Πάνω από τα κορμιά μας πετούσαν νεφροσκεπάσματα,
πετούσαν περισσότερα στον ουρανό του λυκόφωτος.
Ω, Σούνιο! Σ' αναπολώ, αναπολώντας κείνες τις μέρες.
Ήταν η λευτεριά κι ήταν η πληρότητα,
κι ήταν όλη η ζωή που έρρεε στις φλέβες.
Ω, Σούνιο! Έζησα. Ίσα που πρόλαβα να ενταχθώ
στη μεγάλη σου γύμνια, στη βεράντα,
ήπια στάλα στάλα την αύρα. Ήσουν ευδαίμων, σα με κοιτούσες.
Θυμόμαστε, ενίοτε, κείνες τις ατέλειωτες μέρες.
Πίσω μας, η πόλη, το απέραντο γαλάζιο της θάλασσας.
Άνθρωπος έτσι απλά, στοιχειωδώς άνθρωπος,

στη δροσερή σου στοιχειότητα.
Ω, πόλη, ω, πόλη των ταπεινών ημερών,
του κομμένου ρόδου στο αθώο το στόμα!
Ω, άσκοπες μέρες κι άσκοπη ζωή,
ώρες πέρα δώθε εναλλασσόμενες,
κρασί φτηνό, έρωτας φτηνός, πλατιά ομίχλη!
Πάνω από τα κορμιά μας πετούσαν νεφροσκεπάσματα,
σκεπάσματα αφυδατωμένα απ' την αλμύρα.
Ο ένας δίπλα στον άλλο, κι ολόγυμνοι,
πάνω στα περβάζια κείνης της βεράντας –κλουβιά κουνελιών,
σύρμα για τ' άπλωμα ρούχων, φθαρμένα κεραμίδια-,
και πάνω από μας ο ουρανός ολάκερος, το λυκόφως,
η χάρη των περιστεριών που πετούσαν εν σοφία.
Μιλούσαμε αργά, ανάμεσα σε μεγάλες παύσεις,
και περιδιάβαινε το λυκόφως, σαν ένα ψάρι, μια λάμψη,
κι αναπολούσαμε δεξαμενές, στέρνες, κοιτώντας τον ουρανό,
κι είχαμε ανακτήσει την αξιοθαύμαστη αναίδεια
απ' όπου μπορούσαμε να ατενίζουμε όλο το μεγαλείο του Σουνίου,
την ποθητή πληρότητα, τη λευτεριά, τη ζωή.
Βγαίνανε οι στίχοι απ' τα συρτάρια, τρέχανε
στον διάδρομο, σαν το νερό πέφταν' απ' τις σκάλες.
Άνθρωποι συνετοί και τακτικοί κοντοστέκονταν, έκπληκτοι.
Τους έσβηνε το πούρο και δεν είχαν φωτιά.
Μια κραυγή «γκολ» γέμιζε όλο τον ουρανό της Κυριακής.

Vicent Andrés Estellés. 1971. *Llibre de meravelles*.
València: L'Estel.

